

Ο πολύτιμος λίθος

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Νικόλαος \(Βελιμίροβιτς\) Επίσκοπος Αχρίδος / Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Φωτο: orthodoksiagaliash.blogspot.com

Ήρθε ένας μοναχός από την έρημο στους ανθρώπους και έφερε έναν μπόγο. Τούτο ήταν μία χούφτα από διαμάντια δεμένα με ένα μαραμένο φύλλο συκιάς.

Και κρατούσε τον μπόγο ο μοναχός στο χέρι και με τρεμάμενη φωνή τους περιέγραφε τη χούφτα από διαμάντια που είχε βρει μέσα στο μαραμένο φύλλο συκιάς:

- Όταν η μια πλευρά αυτής της πέτρας στρα-φεί προς τα πλάσματα και τα πράγματα, όλα τα πλάσματα και τα πράγματα στη γη λάμπουν με ομορφιά, που υπερβαίνει όλους τους πόθους τους και τα όνειρα.
- Δείξε την! φώναξαν οι άνθρωποι.

Όμως ο μοναχός σαν να μην άκουσε, συνέχι-σε:

- Όταν η άλλη πλευρά στραφεί προς τους τάφους, οι τάφοι ανοίγουν και οι νεκροί φαίνο-νται ζωντανοί όπως και οι ζωντανοί.
- Δείξε μας! φώναξαν ακόμα περισσότερο οι άνθρωποι.

Όμως, ο μοναχός σαν να μην άκουσε, συνέχι-σε:

- Όταν η τρίτη πλευρά στραφεί προς τον πνευματικό κόσμο, τόσο φως αστράφτει από την πέτρα, ώστε και ο Ήλιος και τα άστρα και όλα τα πράγματα κάτω και πάνω εξαφανίζονται μέσα σ' αυτήν την πλημμύρα του ξεχωριστού αυτού φωτός.
- Αχ, δείξε μας! ακόμα πιο δυνατά και θυμωμένα φώναξαν οι άνθρωποι.

Και ο μοναχός είπε:

- Δεν μπορώ να σας την δείξω. Εφόσον δεν μπορεί να βγει απ' αυτό το φύλλο, ώσπου αυτό να σκιστεί.

Γέλασαν οι άνθρωποι με χαχανητά, και φώναξαν:

- Μα αυτό το φύλλο είναι έτσι και αλλιώς μαραμένο, αλλά ακόμα και να μην ήταν, δεν αξίζει τίποτα μπροστά στην αξία που φέρει μέσα του.

Ήταν σοβαρός ο μοναχός και η φωνή του έτρεμε, και απάντησε:

- Εσείς λέτε, ότι αυτό το μαραμένο φύλλο συκιάς δεν αξίζει τίποτα, εγώ σας λέω ότι εκείνο αξίζει ακριβώς τόσο, όσο και το σώμα σας μπροστά στον πολύτιμο λίθο, που κρύβεται, μέσα του.

Και ξαφνικά έσκισε ο μοναχός εκείνο το μαραμένο φύλλο και έδειξε τον πολύτιμο λίθο.

Και όλα τα στόματα σώπασαν για πολύ ώρα. Και όλα τα μάτια είδαν και βεβαιώθηκαν ότι η ιστορία του μοναχού ήταν αλήθεια.

Και όταν διαλυθήκαν, ο καθένας αισθανόταν, ότι φέρει μέσα του εκείνο τον πολύ παράξενο πολύτιμο λίθο, που τον είχε βρει ο μοναχός στην έρημο. Και χαίρονταν.

(Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Στοχασμοί περί καλού και κακού, εκδ. Εν πλω, Σ.136-138